

HOLTI MÁRIA VERSEI

MADÁR

amikor álmodtam
mindig madár voltam
írtam végtelen köröket
az udvar felett

időnként álmodtam is
madárálmaim nem voltak
míg hasítottam a
fáskamra fölött az eget

olyankor ember voltam
aki arról képzelődik
hogy néha-néha madár

AZ ALKONY

Mindig az alkony
ráz föl
soha nem a hajnal
vagy a szemerkélő eső
amikor agyamba tolul
minden nyomorúságom
az elkapkodott szerelmek
meg a tárgyak tökéletlensége
egy-egy pongyolán megírt
mondat

Olyan torokszorító ez az egész
mint a füstszűrőjén
meggyújtott cigaretta
vagy Blaise Cendrars összes
amerikai kalandjai

TÉVEDES

azt hittem
ha megveszem a jegyem és
elmegyek innen
mindent megoldottam

bárgyúságomban úgy véltem:
semmi de semmi bántódásom nem eshet
ha nem értem a fizikát
csak megveszem a jegyem
és nagyot füttyentve
állok odébb

már tudom: tévedtem
térképet írni nagyon nehéz
térképet festeni még nehezebb

ABLAKNÁL

Ültem az ablak mellett
bolond félsorok hagyták el a számat
(töredékszavak, szócsontvázak
csatáztak)

Ültem az ablak mellett
és minden kétséget kizáróan láttam:
szemben kigyulladt egy villany
(konyha lehet)
a tűznél vacsoráját keverte
egy ismeretlen alak
kapkodva, állva evett
míg egy rozoga székről
egy óriáskandúr figyelt

MARGÓ ÉS VONAL

Gyakran eszembe jut
olyankor bölcs
olyankor intő
szerelemre is tanácsot ad
hosszú leveleit gépen írja
és játssza a kozmopolitát
példákat mindig az
életrajzából vesz
műanyagul viseli
egyetlen meleg holmiját
— télen-nyáron — az omszki
vattakabátot
magánföljegyzéseit rajzszőggel
az ágya fölé szúrja
mint elaggott diák vagy
romlott szerzetes
a történéseket tükrökön át látja
és bennük magát valahol
három hömpölygő folyam
négy záró- és két idézőjel között

Gyakran eszembe jut
olyankor sírni, sírni van kedvem
és ráborulni az omszki vattakabátra
míg ő részletes példákat mond
hasonló, megtörtént esetekről